GENERALINIO ADVOKATO
MICHAL BOBEK IŠVADA
pateikta 2021 m. rugsėjo 2 d.[1]

Byla C-338/20

Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

(*Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Abipusis pripažinimas – Finansinės baudos – Pamatinis sprendimas 2005/214/TVR – Pagrindas nepripažinti ir nevykdyti sprendimo – Nepateiktas vykdomo sprendimo vertimas – Kalbos teisės – Teisė į teisingą bylos nagrinėjimą“

I. Įžanga

1. 2019 m. vietos policija Nyderlanduose sustabdė vairuotoją, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra Lenkijoje. Padedama vertėjo iš lenkų kalbos, su kuriuo susisiekta telefonu, policija informavo vairuotoją, kad jis pažeidė Kelių eismo taisykles ir jam bus skirta bauda.

2. Paskui kompetentingos Nyderlandų administracinės institucijos priėmė sprendimą skirti finansinę baudą ir šį sprendimą paštu išsiuntė vairuotojui. Nors sprendimas buvo surašytas nyderlandų kalba, tam tikros informacijos, susijusios su šiuo sprendimu, santrauka buvo pateikta prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis kartu su nuoroda į interneto svetainę, kurioje informacija buvo pateikta kitomis kalbomis, be kita ko, lenkų kalba. Šis sprendimas nebuvo apskųstas, todėl jis įsiteisėjo.

3. Pagrindinėje byloje Lenkijos teismas, turintis jurisdikciją nagrinėti šią bylą, turi priimti sprendimą dėl Nyderlandų institucijų prašymo vykdyti sprendimą dėl baudos. Vairuotojas teikia prieštaravimą, remdamasis argumentu, kad negavo šio sprendimo vertimo į lenkų kalbą.

4. Ar šiomis aplinkybėmis Lenkijos teismas, remdamasis 2005 m. vasario 24 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2005/214/TVR dėl abipusio pripažinimo principo taikymo finansinėms baudoms[2] nuostatomis, turi pripažinti šį sprendimą ir pavesti jį vykdyti? O gal teismas turėtų atsisakyti pripažinti ir vykdyti šį sprendimą, nes juo pažeidžiama vairuotojo teisė į teisingą bylos nagrinėjimą? Šioje byloje Teisingumo Teismui iš esmės užduodamas šis prejudicinis klausimas.

[1] Originalo kalba: anglų.

[2] OL L 76, 2005, p. 16.

II. Teisinė sistema

A. Europos Sąjungos teisė

5. Pamatinio sprendimo 2005/214 2 ir 4 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(2) Abipusio pripažinimo principas turėtų būti taikomas teisminių arba administracinių institucijų skiriamoms finansinėms baudoms, siekiant palengvinti sprendimų dėl tokių baudų vykdymą valstybėje narėje, kuri nėra valstybė, kurioje baudos yra paskirtos.

<…>

(4) Šis pamatinis sprendimas taip pat turėtų būti taikomas finansinėms baudoms, paskirtoms už kelių eismo taisyklių pažeidimus.“

6. 1 straipsnyje „Sąvokų apibrėžimai“ nustatyta, kad šiame pamatiniame sprendime:

„a) „sprendimas“ – tai galutinis sprendimas, kuriuo reikalaujama, kad fizinis arba juridinis asmuo sumokėtų finansinę baudą tais atvejais, kai sprendimą priėmė:

<…>

ii) sprendimą priėmusios valstybės institucija, išskyrus teismą, už baudžiamąjį nusižengimą pagal sprendimą priėmusios valstybės teisę, jeigu konkrečiam asmeniui buvo sudaryta galimybė išnagrinėti jo bylą teisme, turinčiame jurisdikciją visų pirma baudžiamosiose bylose;

<…>

b) „finansinė bauda“ – tai prievolė sumokėti:

i) sprendime nustatytą pinigų sumą, priėmus apkaltinamąjį nuosprendį už nusikaltimą;

<…>“

7. Pamatinio sprendimo 2005/214 5 straipsnio 1 dalyje jo taikymo sritis apibrėžta taip:

„Pagal šio pamatinio sprendimo sąlygas ir netikrinant veikos dvigubo baudžiamumo, sprendimai pripažįstami ir vykdomi už šiuos nusikaltimus, jeigu už juos baudžiama sprendimą priėmusioje valstybėje ir kaip jie yra apibrėžti sprendimą priėmusios valstybės teisės:

<…>

– elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles, įskaitant taisyklių dėl vairavimo ir poilsio laiko bei taisyklių dėl pavojingų krovinių pažeidimus,

<…>“

8. Pamatinio sprendimo 2005/214 6 straipsnyje nustatyta, kad „sprendimą vykdančiosios valstybės kompetentingos institucijos, nereikalaudamos jokių papildomų formalumų, pripažįsta joms pagal 4 straipsnį perduotus sprendimus ir nedelsdamos imasi būtinų priemonių, kad jie būtų vykdomi, išskyrus atvejus, kai kompetentinga institucija nusprendžia taikyti 7 straipsnyje numatytą pagrindą nepripažinti ar nevykdyti sprendimo“.

9. Šio pamatinio sprendimo 7 straipsnio, kuriame reglamentuojamas pagrindas nepripažinti ir nevykdyti sprendimo, 3 dalyje nustatyta:

„1 dalyje ir 2 dalies c ir g punktuose nurodytais atvejais, prieš nuspręsdama visiškai ar iš dalies nepripažinti ir nevykdyti sprendimo, sprendimą vykdančiosios valstybės kompetentinga institucija bet kuriuo tinkamu būdu konsultuojasi su sprendimą priėmusios valstybės kompetentinga institucija ir prireikus prašo jos nedelsiant pateikti visą būtiną informaciją.“

10. Šio pamatinio sprendimo 20 straipsnio 3 dalyje nustatyta: „kai dėl 4 straipsnyje nurodyto liudijimo kyla klausimas, kad galėjo būti pažeistos Sutarties 6 straipsnyje įtvirtintos pagrindinės teisės ar pagrindiniai teisės principai, kiekviena valstybė narė gali prieštarauti sprendimų pripažinimui ir vykdymui. Taikoma 7 straipsnio 3 dalyje nurodyta procedūra“.

B. Lenkijos teisė

11. *Kodeks Postępowania Karnego* (Baudžiamojo proceso kodeksas, toliau – KPK) 611fg straipsnio 1 dalies 9 punkte Lenkijos teismui suteikiama teisė atsisakyti vykdyti galutinį teismo sprendimą dėl finansinių baudų, jei iš liudijimo turinio matyti, kad asmuo, dėl kurio priimtas sprendimas, nebuvo tinkamai informuotas apie galimybę ir teisę apskųsti šį teismo sprendimą.

C. Nyderlandų teisė

12. *Centraal Justitieel Incassobureau* (Centrinė baudų išieškojimo tarnyba, Nyderlandai, toliau – CJIB) yra centrinė administracinė institucija, atsakinga už baudų, skirtų už Nyderlandų Karalystės teritorijoje padarytus teisės pažeidimus, surinkimą ir išieškojimą. CJIB išduotas baudžiamasis įsakymas per šešias savaites gali būti apskųstas *officier van justitie* (prokuratūra, Nyderlandai).

III. Faktinės aplinkybės, procesas nacionaliniuose teismuose ir prejudicinis klausimas

13. 2019 m. liepos 11 d. D. P., Lenkijos pilietį ir gyventoją, Nyderlanduose sustabdė vietos policija. Padedant vertėjui iš lenkų kalbos, su kuriuo susisiekta telefonu (*tolkentelefoon*), policija lenkų kalba informavo vairuotoją, kad jis pažeidė Kelių eismo taisykles, nes dvi automobilio padangos neatitiko reikalavimų dėl padangų protektoriaus rašto gylio. Policija taip pat informavo vairuotoją, kad jam bus skirta 210 EUR bauda, kad jis turi teisę tylėti, gauti informaciją ir dokumento vertimą, ir galiausiai paaiškino, kaip apskųsti sprendimą, kuriuo skirta bauda.

14. 2019 m. liepos 22 d. CJIB priėmė sprendimą skirti baudą (toliau – ginčijamas sprendimas) ir paštu išsiuntė jį vairuotojui. Šis sprendimas buvo surašytas nyderlandų kalba, tačiau buvo pridėtas: i) jo pagrindinių aspektų vertimas į prancūzų, anglų ir vokiečių kalbas; ir ii) nuoroda į

šiomis kalbomis (ir lenkų kalba) CJIB interneto svetainėje pateikiamą informaciją, susijusią, *inter alia*, su turimomis priemonėmis, kuriomis naudojantis galima užginčyti sprendimą arba gauti daugiau informacijos iš CJIB.

15. Kadangi ginčijamas sprendimas nebuvo apskųstas, jis įsiteisėjo 2019 m. rugsėjį.

16. 2020 m. sausio 21 d. *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) gavo CJIB prašymą įvykdyti sprendimą dėl vairuotojui skirtos finansinės baudos.

17. Teismas paprašė CJIB patikslinti, ar ginčijamas sprendimas buvo įteiktas D. P. kartu su jo vertimu į lenkų kalbą. CJIB atsakymas buvo neigiamas. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme D. P. patvirtino, kad 2019 m. lapkričio ar gruodžio mėn. jis gavo laišką iš Nyderlandų. Tačiau vairuotojas nurodė, kad nesuprato laiško turinio, nes jame informacija nebuvo pateikta lenkų kalba.

18. Kadangi *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) kilo abejonių dėl to, kaip teisingai aiškinti atitinkamas Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatas, 2020 m. liepos 7 d. jis nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar teismo sprendimo, kuriuo skiriama finansinė bauda, įteikimas nubaustam asmeniui nepateikus vertimo į adresatui suprantamą kalbą suteikia vykdančiosios valstybės institucijai teisę atsisakyti jį vykdyti remiantis nuostatomis, kuriomis įgyvendinama Pamatinio sprendimo 2005/214/TVR 20 straipsnio 3 dalis, dėl teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimo?“

19. Rašytines pastabas pateikė *Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty* (Lodzės apylinkės prokuratūra, Lenkija), Nyderlandų ir Lenkijos vyriausybės, ir Europos Komisija. Be to, šios šalys raštu atsakė į Teisingumo Teismo klausimus.

IV. Analizė

20. Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori išsiaiškinti, ar Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatos (ypač jo 20 straipsnio 3 dalis) aiškintinos taip, kad jomis leidžiama sprendimą vykdančiosios valstybės nacionaliniam teismui atsisakyti pripažinti ir vykdyti galutinį sprendimą priėmusios valstybės sprendimą, kuriuo reikalaujama, kad fizinis asmuo sumokėtų finansinę baudą (toliau – sprendimas dėl baudos), jeigu šiam fiziniam asmeniui nebuvo pateiktas šio sprendimo vertimas į kalbą, kurią jis supranta.

21. Šioje išvadoje pateiksiu įžangines pastabas, kuriomis paaiškinsiu taikomas ES teisės nuostatas (A) ir išnagrinėsiu prejudiciniame klausime iškeltą problemą: ar fizinis asmuo pagal Pamatinį sprendimą 2005/214 turi teisę gauti sprendimo, kurį prašoma vykdyti, vertimą? (B).

A. Įžanginės pastabos: tinkamas teisinis pagrindas

22. Visų pirma vertėtų išsiaiškinti teisinį pagrindą, taikomą pagrindinėje byloje nagrinėjamam atvejui.

23. Remiantis informacija, kurią pateikė Nyderlandų vyriausybė, sprendimas dėl baudos buvo priimtas pagal nacionalinę teisę po procedūros, kurią sudarė du etapai: „žodinis“ etapas, kuris vyko policijos atliekamos kelių eismo kontrolės metu, padedant vertėjui žodžiu, ir „rašytinis“ etapas, kuris vyko po kelių savaičių CJIB. Sprendimas, kurį vykdyti prašoma šioje byloje, buvo išsiųstas vairuotojui paštu ir jis buvo surašytas nyderlandų kalba, tačiau buvo pateikta informacijos santrauka prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis, taip pat jame buvo nurodyta CJIB interneto svetainė, kurioje buvo galima rasti daugiau informacijos, įskaitant informaciją lenkų kalba.

24. Ši (mišri) procedūra yra gana skirtingo pobūdžio, palyginti su procedūra, kuri yra žodinė ir atliekama iš karto, dalyvaujant policijai. Pastarąją procedūrą būtų galima apibūdinti taip: įsivaizduokite vairuotoją, kuris sustabdomas iš karto po padaryto kelių eismo taisyklių pažeidimo (pavyzdžiui, dėl viršyto greičio ar nepaisyto raudono šviesoforo signalo), sutinka su policijos užfiksuotu pažeidimu ir per tam tikrą laiką turi sumokėti skirtą baudą. Esant tokiai situacijai, visa procedūra vyksta dalyvaujant vairuotojui, o sprendimą dėl baudos (t. y. vykdomąjį dokumentą) vietoje priima policija.

25. Pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju taip neatsitiko. Kaip suprantu, pagal nacionalinę teisę šioje byloje administracinė procedūra užbaigiama tik galutiniu rašytiniu sprendimu, kurį priima CJIB.

26. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, kokios ES teisės nuostatos yra taikytinos ir reikšmingos šioje byloje?

27. Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismą išaiškinti Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatas. Šis teisės aktas išties gali būti taikomas šioje byloje.

28. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo buvo paprašyta pripažinti ir vykdyti sprendimą, perduotą pagal Pamatinio sprendimo 2005/214 4 straipsnį. Vykdytinas sprendimas pagal Pamatinio sprendimo 2005/214 1 straipsnio a punkto ii papunktį yra „galutinis sprendimas, kuriuo reikalaujama, kad fizinis arba juridinis asmuo sumokėtų finansinę baudą“, kurį priėmė „sprendimą priėmusios valstybės institucija, išskyrus teismą, už baudžiamąjį nusižengimą pagal sprendimą priėmusios valstybės teisę, jeigu konkrečiam asmeniui buvo sudaryta galimybė išnagrinėti jo bylą teisme, turinčiame jurisdikciją visų pirma baudžiamosiose bylose“. Be to, Pamatinio sprendimo 2005/214 5 straipsnyje nurodomas „elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles, įskaitant taisyklių dėl vairavimo ir poilsio laiko bei taisyklių dėl pavojingų krovinių pažeidimus“.

29. Vis dėlto nei Direktyva (ES) 2015/413[3], nei Direktyva 2010/64/ES[4] (kurias kaip galimą „įkvėpimo šaltinį“ aiškinant Pamatinį sprendimą 2005/214 nurodė ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ir kai kurios bylos šalys) šioje byloje nėra taikomos *ratione materiae*.

[3] 2015 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva, kuria sudaromos palankesnės sąlygos keistis informacija tarpvalstybiniu lygmeniu apie kelių eismo saugumo taisyklių pažeidimus (OL L 68, 2015, p. 9).

[4] 2010 m. spalio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl teisės į vertimo žodžiu ir raštu paslaugas baudžiamajame procese (OL L 280, 2010, p. 1).

30. Direktyva 2015/413, kuria sudaromos palankesnės sąlygos keistis informacija tarpvalstybiniu lygmeniu apie kelių eismo saugumo taisyklių pažeidimus, taikoma tik konkretiems pažeidimams, išvardytiems jos 2 straipsnyje. Sutariama, kad šis sąrašas yra baigtinis [5]. Taisyklių dėl padangų protektoriaus rašto gylio reikalavimų pažeidimas į šį sąrašą nepatenka. Be to, kaip matyti iš Direktyvos 2015/413 1 straipsnio, 4 straipsnio 1 dalies ir 2 bei 8 konstatuojamųjų dalių, šios priemonės tikslas yra užtikrinti kelių eismo taisyklių pažeidimų *tyrimo* veiksmingumą, kad paskui atsakingiems fiziniams asmenims būtų galima taikyti sankcijas. Šių sankcijų *vykdymas* nėra Direktyvos 2015/413 dalykas.

31. Be to, kiek tai susiję su Direktyva 2010/64 dėl teisės į vertimo žodžiu ir raštu paslaugas baudžiamajame procese, jos 1 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad, „kai pagal valstybės narės teisės aktus numatyta, kad sankcijas už nedidelį pažeidimą nustato kita nei teismas, turintis jurisdikciją baudžiamosiose bylose, valdžios institucija ir tokios sankcijos skyrimas gali būti apeliacine tvarka apskųstas tokiam teismui, ši direktyva taikoma *tik procedūroms tokiame teisme* nagrinėjant minėtąjį skundą“ [6]. 16 konstatuojamojoje dalyje paaiškinama, kad apie „nedidelius pažeidimus“ galima kalbėti „*eismo pažeidimų*, kurie padaromi itin dažnai ir kurie gali būti nustatomi vykdant eismo kontrolę, atveju“. Šioje konstatuojamojoje dalyje taip paaiškinama, kad ES teisės aktų leidėjas nusprendė, jog „tokiais atvejais neturėtų būti reikalaujama iš kompetentingos valdžios institucijos užtikrinti visas pagal [Direktyvą 2010/64] numatytas teises“ [7].

32. Šioje byloje fizinis asmuo, kurio atžvilgiu prašoma vykdyti ginčijamą sprendimą, nepasinaudojo teise apskųsti šį sprendimą kompetentingame Nyderlandų teisme. Todėl nebuvo atliktos procedūros teisme, kurių atveju būtų galima taikyti Direktyvą 2010/64. Net jei šios procedūros būtų buvusios atliktos, Direktyvos 2010/64 nuostatas būtų buvę galima taikyti atsižvelgiant į šias procedūras, o ne į dabartinę procedūrą, atliekamą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme.

33. Vadinasi, akivaizdu, kad iš ES teisės aktų nagrinėjamoms aplinkybėms taikomos (tik) Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatos. Žinoma, jei taikomas šis pamatinis sprendimas, tuomet taikomos ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) nuostatos. Šioje byloje, atrodo, ypač reikšminga teisė į teisingą bylos nagrinėjimą, įtvirtinta Chartijos 47 straipsnio antroje pastraipoje.

34. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, toliau pereisiu prie pagrindinio šioje byloje keliamo klausimo.

B. Teisė gauti sprendimo, kuris vykdomas pagal Pamatinį sprendimą 2005/214, vertimą

35. Prejudiciniu klausimu iš esmės norima išsiaiškinti, ar, remiantis Pamatiniu sprendimu 2005/214, prie sprendimo dėl baudos, kurį prašoma vykdyti, iš principo privaloma pridėti šio sprendimo vertimą, jeigu sprendimas surašytas kalba, kuri nėra oficialioji sprendimą vykdančiosios valstybės narės kalba.

36. Mano nuomone, į šį klausimą reikia atsakyti neigiamai.

[5] Šiuo klausimu žr., *inter alia*, Direktyvos 2015/413 7 ir 9 konstatuojamąsias dalis bei 11 straipsnį.

[6] Išskirta mano.

[7] Išskirta mano.

37. Pirma, Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatose nėra nustatyta aiški ar numanoma pareiga pateikti originalaus dokumento, kurį vykdyti prašoma, vertimo (1). Antra, mano nuomone, iš bendrųjų teisės principų ar pagrindinių teisių, į kurias *daroma nuoroda* Pamatinio sprendimo 2005/214 20 straipsnio 3 dalyje, neišplaukia jokios bendros pareigos pateikti vertimą (2 ir 3).

38. Aišku, minėtais argumentais neatmetama galimybė, kad, tam tikrais atvejais nepateikus sprendimo dėl baudos vertimo, gali būti pažeista adresato teisė į teisingą bylos nagrinėjimą sprendimą priėmusioje valstybėje vykusiame procese, todėl sprendimą vykdančioji valstybė gali teisėtai atsisakyti pripažinti ir vykdyti šį sprendimą. Tai paprasčiausiai reiškia, kad, nepateikus vertimo, nėra *automatiškai* pažeidžiama teisė į teisingą bylos nagrinėjimą. Darant išvadą apie adresato teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimą, vis dėlto reikia įvertinti visas reikšmingas konkrečios bylos aplinkybes. Todėl paskutinėje šios išvados dalyje pasistengsiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pateikti tam tikras gaires, kaip atlikti šį vertinimą nagrinėjamoje byloje (4).

1. Pamatinio sprendimo 2005/214 tekstas ir tikslas

39. Pamatinio sprendimo 2005/214 6 straipsnyje nustatyta, kad „sprendimą vykdančiosios valstybės kompetentingos institucijos, *nereikalaudamos jokių papildomų formalumų*, *pripažįsta* joms pagal 4 straipsnį perduotus sprendimus ir *nedelsdamos imasi būtinų priemonių*, kad jie būtų vykdomi, išskyrus atvejus, kai kompetentinga institucija nusprendžia taikyti 7 straipsnyje numatytą pagrindą nepripažinti ar nevykdyti sprendimo“ [8].

40. Šios nuostatos tekstas yra pakankamai aiškus: jei prašančiosios institucijos laikosi šiame pamatiniame sprendime nustatytų formalumų, sprendimą vykdančiosios valstybės institucijos iš principo *privalo* pripažinti sprendimą ir priimti visas būtinas priemones jam vykdyti. Sprendimą vykdančiosios institucijos *negali* reikalauti iš prašančiųjų institucijų „jokių papildomų formalumų“ ir *negali* atsisakyti pripažinti bei vykdyti sprendimo, nebent taikomas vienas iš pagrindų nepripažinti ar nevykdyti sprendimo. Šie pagrindai yra išvardyti Pamatinio sprendimo 2005/214 7 straipsnyje, o remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija dar vieną nepripažinimo pagrindą galima rasti šio sprendimo 20 straipsnio 3 dalyje [9].

41. Atsižvelgdamas į minėtas aplinkybes pirmiausia pažymiu, kad nė vienoje Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatoje tarp formalumų, kurių turi laikytis prašančiosios institucijos, kad galėtų prašyti pripažinti ir vykdyti sprendimą, kuriuo fiziniam asmeniui skiriama finansinė bauda, nėra reikalavimo pateikti šio sprendimo vertimo [10].

42. Antra, nepateiktas vykdomo sprendimo vertimas nėra priskiriamas prie pagrindų, išvardytų Pamatinio sprendimo 2005/214 7 straipsnyje, dėl kurių galima nepripažinti ir nevykdyti sprendimo. Tai ypač reikšminga aplinkybė, atsižvelgiant į tai, kad antroje šios nuostatos dalyje nurodomi trūkumai, kurie (kaip tariamas trūkumas šioje byloje) gali paveikti adresato galimybes pasinaudoti teise į gynybą. Be kitų aiškių trūkumų, galima rasti ir šiuos: asmeniui nepateikta tinkama informacija apie turimas teisės gynimo priemones (7 straipsnio 2 dalies g punktas),

[8] Išskirta mano.

[9] Žr. 2013 m. lapkričio 14 d. Sprendimą *Baláž* (C-60/12, EU:C:2013:733, 28 punktas) ir 2019 m. gruodžio 5 d. Sprendimą *Centraal Justitieel Incassobureau (Finansinių baudų pripažinimas ir vykdymas)* (C-671/18, EU:C:2019:1054, 30 punktas).

[10] Žr. pirmiausia jo 4 straipsnį, nes tai yra pagrindinė nuostata dėl formalumų, kurių reikia laikytis, ir dėl perduodamų dokumentų.

asmeniui tinkamai neįteiktas kompetentingo teismo šaukimas (7 straipsnio 2 dalies i punkto i papunktis) arba asmeniui tinkamai neįteiktas sprendimas (7 straipsnio 2 dalies i punkto iii papunktis).

43. Be to, man atrodo, kad, remiantis Pamatinio sprendimo 2005/214 siekiamu *tikslu*, šio pamatinio sprendimo 6 ir 7 straipsnius galima aiškinti siaurai.

44. Kaip pabrėžė Teisingumo Teismas, Pamatiniu sprendimu 2005/214 „siekiama įdiegti *veiksmingą* sprendimų, kuriais galutinai skiriama finansinė bauda fiziniam ar juridiniam asmeniui, tarptautinio pripažinimo ir vykdymo *sistemą*“ [11]. Be to, Teisingumo Teismas taip pat išaiškino, kad „abipusio pripažinimo principas, kuriuo pagrįsta pamatinio sprendimo bendra struktūra“, reiškia, kad „atsisakymo pripažinti ir vykdyti [sprendimą, perduotą pagal 4 straipsnį] pagrindai turi būti *aiškinami siaurai*“ [12].

45. Šios išvados atitinka šios priemonės *raison d'être*: pagrindinis sprendimas užtikrinant jo vykdymą (metaforiškai kalbant) „absorbuojamas“ dokumente, kuriame jis trumpai ir schematiškai apibendrinamas bei paaiškinamas, t. y. Pamatinio sprendimo 2005/214 4 straipsnyje nurodytame liudijime, kurio standartinis blankas pateikiamas sprendimo priede. Pagal abipusio pasitikėjimo principą sprendimą vykdančioji valstybė pasitiki liudijimo turiniu, jeigu nėra pagrindo manyti priešingai. Ši aplinkybė paaiškina, kodėl Pamatinio sprendimo 2005/214 16 straipsnyje reglamentuojami liudijimui, bet ne pagrindinio sprendimo kalbai taikomi reikalavimai [13].

46. Šiuo klausimu reikšminga 16 straipsnio 2 dalis. Joje nustatyta: „sprendimo vykdymas gali būti sustabdytas tam laikui, kuris būtinas sprendimą vykdančiosios valstybės sąskaita gauti jo vertimą“. Šia nuostata patvirtinama, kad pagal Pamatinį sprendimą 2005/214: i) vykdymo etapu svarbiausia yra liudijimo kalba; ir ii) nėra automatiškai reikalaujama originalaus sprendimo vertimo.

47. Taigi manau, kad iš Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatų neišplaukia nei aiškaus, nei numanomo reikalavimo fiziniam asmeniui, kurio atžvilgiu prašoma vykdyti sprendimą dėl baudos, pateikti išsamų to sprendimo vertimą į konkrečią kalbą.

48. Be to, šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo šio pamatinio sprendimo 20 straipsnio 3 dalį, kurioje nustatyta, kad, „kai dėl 4 straipsnyje nurodyto liudijimo kyla klausimas, kad galėjo būti pažeistos Sutarties 6 straipsnyje įtvirtintos *pagrindinės teisės* ar *pagrindiniai teisės principai*, kiekviena valstybė narė gali prieštarauti sprendimų pripažinimui ir vykdymui“ [14].

[11] Žr. 2013 m. lapkričio 14 d. Sprendimą *Baláž* (C-60/12, EU:C:2013:733, 27 punktas) ir 2019 m. gruodžio 5 d. Sprendimą *Centraal Justitieel Incassobureau (Finansinių baudų pripažinimas ir vykdymas)* (C-671/18, EU:C:2019:1054, 29 punktas). Išskirta mano. Taip pat žr. naujesnę generalinio advokato J. Richard de la Tour išvadą byloje *LU (Baudų už kelių eismo taisyklių pažeidimus išieškojimas)* (C-136/20, EU:C:2021:412, 85 ir 86 punktai).

[12] Žr. 2013 m. lapkričio 14 d. Sprendimą *Baláž* (C-60/12, EU:C:2013:733, 29 punktas) ir 2019 m. gruodžio 5 d. Sprendimą *Centraal Justitieel Incassobureau (Finansinių baudų pripažinimas ir vykdymas)* (C-671/18, EU:C:2019:1054, 31 punktas).

[13] Tai atspindi bendrą strategiją, kurios laikosi ES teisės aktų leidėjas, priimdamas daugelį šios srities priemonių. Jos visos pagrįstos standartine forma ar pažymėjimu, pridedamu prie aptariamos teisinės priemonės, kuriuo, siekiant užtikrinti pripažinimą ir vykdymą praktiškai, *pakeičiamas* pagrindinis sprendimas. Nusprendus grįsti šias sistemas standartiniu dokumentu, kuriame pateikiami esminiai pagrindinio sprendimo elementai, būtent ir siekiama išvengti problemų ir sudėtingų klausimų, susijusių su Europos Sąjungos daugiakalbyste.

[14] Išskirta mano.

49. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, nepateikus adresatui ginčijamo sprendimo vertimo, gali būti pažeistas bendrasis principas, susijęs su dokumentų vertimu, todėl, viena vertus, gali nukentėti fiziniai asmenys, ir, antra vertus, gali būti pažeista teisė į teisingą bylos nagrinėjimą.

50. Šiuos klausimus nagrinėsiu toliau.

2. Teisė gauti vertimą kaip pagrindinis ES teisės principas

51. Pirma, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad Pamatiniame sprendime 2005/214 nėra konkrečios nuostatos dėl vykdytiname sprendime vartojamos kalbos todėl, kad pamatinis sprendimas buvo priimtas palyginti seniai. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad (dabartinė) ES teisės aktų leidėjo valia šiuo klausimu gali būti patvirtinama nuostatomis dėl kalbos reikalavimų, įtrauktomis į naujesnes su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve susijusias teisines priemones. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pirmiausia nurodo Direktyvos 2010/64 ir Direktyvos 2015/413 nuostatas, kuriose valstybių narių institucijoms nustatomi tam tikri įpareigojimai pateikti sprendimų, kuriuos prašoma vykdyti, vertimą.

52. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siūlo pagal kitus ES teisės aktus išgryninti bendrąjį principą, pagal kurį tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, institucijos privalėtų pateikti bet kokio neigiamą poveikį fiziniam asmeniui turinčio akto vertimą į jo gimtąją kalbą (arba galbūt į bet kurią kitą jam suprantamą kalbą).

53. Manęs šis argumentas neįtikina.

54. Pirma, byloje *BV* turėjau progą paaiškinti, kodėl nemanau, kad ES teismai turėtų gerbti numanomą teisės aktų leidėjo teisėkūros ketinimą, jeigu toks ketinimas priimtame ir galiojančiame teisės akte niekur aiškiai neišreikštas. Mano nuomone, aiškinant ES teisės aktus, svarbios šio teisės akto tekste išdėstytos aplinkybės, taip pat jo preambulėje išreikštas teisėkūros ketinimas. Ir atvirkščiai, vykstant teisėkūros procesui faktiškai ar tariamai išsakyti, bet tekste neišreikšti ketinimai ar idėjos neturi reikšmės [15].

55. Juo labiau tai pažymėtina, kalbant apie tariamą ES teisės aktų leidėjo ketinimą, pagrįstą ne dokumentais, kurie buvo atitinkamo teisėkūros proceso dalis, bet kitais ES teisės aktais, priimtais *po* to, kai buvo priimtas atitinkamas aktas, be to, su juo nesusijusiais.

56. Antra, bet kuriuo atveju nesu įsitikinęs, kad tariamas ES teisės aktų leidėjo ketinimas konkrečiai numatyti sprendimų, darančių neigiamą poveikį fiziniams asmenims, vertimą į kitą kalbą gali būti grindžiamas kitais ES teisės aktais. Trumpai apžvelgus atitinkamas nuostatas, įtrauktas į įvairias teisines priemones, matyti, kad ES teisės aktų leidėjas šiuo klausimu iš esmės laikėsi įvairių strategijų.

57. Pavyzdžiui, ES direktyvomis, priimtomis baudžiamojo proceso srityje, fiziniams asmenims, kurių atžvilgiu atliekamos procedūros, suprantama, suteikiamas aukštesnis apsaugos lygis. Vis dėlto šios ES direktyvos nėra parengtos pagal vieną modelį. Direktyva 2010/64 reikalaujama versti „esminius dokumentus“ į „įtariamųjų ar kaltinamųjų gimtąją ar bet kurią kitą kalbą, kuria jie

[15] Žr. mano išvadą byloje *BV* (C-129/19, EU:C:2020:375, 117–123 punktai).

kalba“ [16]. Direktyvoje 2012/13/ES dėl teisės į informaciją baudžiamajame procese [17] reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, „kad įtariamieji arba kaltinamieji, kurie yra suimti arba sulaikyti, nedelsiant gautų raštišką pranešimą apie teises“. Šis pranešimas parengiamas „paprasta ir lengvai suprantama kalba“, „jiems suprantama kalba“ [18].

58. Jeigu ES nuostatų taikymo sritis nėra susijusi su baudžiamuoju procesu, fiziniai asmenys paprastai negali savo subjektinių kalbinių teisių grįsti ES teisinėmis priemonėmis, taikomomis įvairiose ES reglamentavimo srityse. Jeigu teisinės priemonės apskritai siejamos su kalbos klausimais, jomis paprastai siekiama supaprastinti valstybių narių savitarpio pagalbą. Net jei atsižvelgiama į adresato aplinkybes, nėra garantijų, kad jis supras atitinkamą dokumentą, nes dokumentas gali būti jam pateiktas, pavyzdžiui, oficialia valstybės narės, kurioje yra šio asmens gyvenamoji vieta [19], kalba arba valstybės narės, kurioje yra registruota atitinkama transporto priemonė, kuria padarytas kelių eismo taisyklių pažeidimas, kalba [20].

59. Europos Sąjungoje šiuo metu nėra vienos sistemos, taikomos tarpvalstybiniu lygiu pateikiamuose dokumentuose vartojamai kalbai. Atsižvelgiant į konkretų nagrinėjamo ES teisės akto dalyką, reikalavimas prašančiosios valstybės narės institucijoms pateikti dokumentus ir (arba) informaciją teisės akto adresato kalba gali būti daugiau ar mažiau reikšmingas. Todėl nemanau, kad Direktyvos 2010/64 ir Direktyvos 2015/413 (ar, tiesą sakant, bet kurios kitos priemonės) nuostatos gali būti aiškinamos kaip įrodančios faktinį ar bendrą ES teisės aktų leidėjo ketinimą, kuris būtų vienodas, neatsižvelgiant į atitinkamą teisinę priemonę, net darant prielaidą (*quod non*), kad toks ketinimas yra reikšmingas hermeneutiniu požiūriu.

60. Vis dėlto yra priešingai. Atsižvelgiant į aiškias Direktyvos 2015/413 ir Direktyvos 2010/64 nuostatas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo siūlomas Pamatinio sprendimo 2005/214 išaiškinimas atrodo sunkiai suderinamas su ES teisės aktų leidėjo ketinimu.

61. Viena vertus, jei vertimo reikalavimas išplečiamas ir taikomas visiems sprendimams, kuriais užtikrinamas baudų, skirtų už *bet kokį* kelių eismo taisyklių pažeidimą, vykdymas, tuomet tai reiškia, kad Direktyvos 2015/413 2 straipsnis išbraukiamas iš šio teisės akto. Kaip jau minėta 30 punkte, jame pateiktas teisės pažeidimų sąrašas yra baigtinis. Šiuo atveju paliekama nuošalyje aplinkybė, kad šios priemonės tikslas skiriasi nuo Pamatinio sprendimo 2005/214 tikslo, todėl abi priemones reikia lyginti atsargiai.

62. Antra vertus, Direktyvos 2010/64 16 konstatuojamojoje dalyje patvirtinama, kad ES teisės aktų leidėjas nusprendė, jog už nedidelius pažeidimus, kaip antai susijusius su kelių eismu, kai baudą nustato administracinė institucija, „neturėtų būti reikalaujama iš kompetentingos valdžios institucijos užtikrinti teises“ į teisės akte numatytas vertimo žodžiu ir raštu paslaugas [21]. Šiuo teiginiu taip pat suponuojama prielaida, kad ES teisės aktų leidėjas šioje srityje padarė aiškų pasirinkimą.

[16] Direktyvos 2010/64 22 konstatuojamoji dalis ir 3 straipsnis.

[17] 2012 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (OL L 142, 2012, p. 1). Ši direktyva taip pat netaikoma nagrinėjamai bylai. Jos 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, „kai pagal valstybės narės teisę numatyta, kad sankcijas už nedidelį pažeidimą skiria kita nei teismas, turintis jurisdikciją baudžiamosiose bylose, valdžios institucija ir tokios sankcijos skyrimas gali būti užginčytas tokiame teisme, ši direktyva taikoma tik procedūroms tame teisme nagrinėjant tokį skundą“.

[18] Direktyvos 2012/13 4 straipsnis.

[19] 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) 43 straipsnio 2 dalis.

[20] Direktyvos 2015/413 5 straipsnis.

[21] Taigi Teisingumo Teismo sprendimas byloje *Sleutjes* (kurią nurodo kai kurios šalys) šioje byloje nėra reikšmingas. Šiame sprendime Teisingumo Teismas tiesiog taikė Direktyvos 2010/64 nuostatas bylai, kuri, *priešingai nei ši byla*, pateko į šios direktyvos taikymo sritį, nes baudą skyrė *teisminė institucija*. Žr. 2017 m. spalio 12 d. Sprendimą *Sleutjes* (C-278/16, EU:C:2017:757, 10, 25 ir 27 punktai).

63. Argumentas, kuriuo remiantis Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatos turėtų būti aiškinamos atsižvelgiant į naujesnes teisines priemones, kelia dar didesnę nuostabą, kai prisimename, kad ES teisės aktų leidėjas 2009 m. iš dalies pakeitė šį pamatinį sprendimą [22], tačiau šiuo klausimu neįtraukė jokių konkrečių nuostatų. ES teisės aktų leidėjas turėjo puikią galimybę per dešimtmetį po šių dalinių pakeitimų vėl iš dalies pakeisti pamatinio sprendimo tekstą, jei būtų to norėjęs. Vis dėlto jis akivaizdžiai nusprendė nedaryti jokių pakeitimų.

64. Apibendrindamas ir neatsižvelgdamas į tariamą ES teisės aktų leidėjo ketinimą, nematau jokio bendro principo, pagal kurį tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, nacionalinės institucijos privalėtų pateikti bet kokio neigiamą poveikį fiziniam asmeniui turinčio akto vertimą į jo gimtąją kalbą (arba galbūt į bet kurią kitą jam suprantamą kalbą).

65. Be to, dar vienas, nors ir netiesioginis, patvirtinimas, kad bendro principo šiuo klausimu nėra, yra įvairios ES taisyklės, susijusios su galimomis pasekmėmis, atsirandančiomis todėl, kad nepateikiamas atitinkama kalba surašytas aktas, apie kurį pranešama arba prašoma pripažinti, arba nepateikiama su tuo aktu susijusi informacija. Iš tiesų daugelio priemonių atveju ES teisės aktų leidėjas šiuo klausimu nepateikė jokios konkrečios taisyklės [23]. O jei ir pateikė, šios taisyklės gerokai skiriasi viena nuo kitos [24].

66. Taigi atrodo pernelyg drąsu manyti, kad Teisingumo Teismas, tiesiog remdamasis Chartijos 47 straipsnyje garantuojama teise į teisingą bylos nagrinėjimą, galėtų nustatyti *bendrą pareigą*, pagal kurią visos valstybių narių administracinės institucijos tarpvalstybiniais atvejais privalėtų pateikti išsamų bet kokio akto, darančio neigiamą poveikį fiziniam asmeniui, vertimą į jo gimtąją kalbą (arba į bet kurią kitą jam suprantamą kalbą).

67. Net Direktyvoje 2010/64 (kuri, kaip minėta šios išvados 29 ir 32 punktuose, šioje byloje netaikoma) reikalaujama, kad visiškai išversti būtų tik „esminiai dokumentai“ [25]. Šis reikalavimas keliamas neatsižvelgiant į faktą, kad Direktyva 2010/64 laikoma aiškiai viršijančia „minimalius standartus“, nustatytus Europos žmogaus teisių konvencijoje (EŽTK) ir Chartijoje [26].

68. Dėl tokios pareigos nacionalinei administracijai tektų didelė ir dažnai neabejotinai neproporcinga našta. Todėl, mano nuomone, visiškai neatsitiktinai ES pirminėje ar antrinėje teisėje nėra taikomas tokio plataus masto įpareigojimas. Sutarčių rengėjai ir ES teisės aktų leidėjas nuosekliai laikėsi gana atsargaus ir pragmatiško požiūrio į kalbos teises. Neminint minėtų praktinių problemų, valstybės narės ir ES institucijos taip pat supranta, kad, priimant kalboms taikomas taisykles, kartais gali tekti pasirinkti politiniu ir (arba) socialiniu požiūriais keblius sprendimus.

[22] Žr. 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatinį sprendimą 2009/299/TVR, iš dalies keičiantį pamatinius sprendimus 2002/584/TVR, 2005/214/TVR, 2006/783/TVR, 2008/909/TVR ir 2008/947/TVR ir stiprinantį asmenų procesines teises bei skatinantį abipusio pripažinimo principo taikymą sprendimams, priimtiems atitinkamam asmeniui asmeniškai nedalyvavus teisminiame nagrinėjime (OL L 81, 2009, p. 24).

[23] Pavyzdžiui, nėra jokių nuostatų dėl pasekmių, susijusių su valstybių narių institucijų įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/413 5 straipsnį, Direktyvos 2010/64 3 straipsnį arba Direktyvos 2012/13 4 ir 5 straipsnius nevykdymu.

[24] Palyginkite Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatas su, pavyzdžiui, 2020 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2020/1784 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse (dokumentų įteikimas) (nauja redakcija) (OL L 405, 2020, p. 40), 9 ir 12 straipsniais bei su 2010 m. kovo 16 d. Tarybos direktyvos 2010/24/ES dėl savitarpio pagalbos vykdant reikalavimus, susijusius su mokesčiais, muitais ir kitomis priemonėmis (OL L 84, 2010, p. 1) 22 straipsniu.

[25] Žr. jos 3 straipsnio 1 ir 2 dalis.

[26] Žr. jos 7 konstatuojamąją dalį.

69. Tą patį atsargumą ir pragmatiškumą kalbos teisių atžvilgiu galima rasti ir ES jurisprudencijoje. Pavyzdžiui, gavę prašymą pripažinti ir patvirtinti iš ES teisės kylančias kalbines teises ES teismai siekia užtikrinti atitinkamų asmenų apsaugą, vis dėlto palikdami tam tikrą diskreciją kompetentingoms institucijoms [27]. Dar svarbiau yra tai, kad Teisingumo Teismo jurisprudencijoje net neužsimenama apie nacionalinei administracijai taikomą plataus masto pareigą pateikti bet kokio dokumento, apie kurį pranešta arba kuris vykdomas užsienyje, vertimą.

70. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, darau išvadą, kad šiuo metu galiojančioje ES teisėje nėra bendro principo, pagal kurį būtų reikalaujama, kad visos valstybių narių administracinės institucijos pateiktų išsamų bet kokio neigiamą poveikį fiziniam asmeniui turinčio akto vertimą į jo gimtąją kalbą (ar į bet kurią kitą jam suprantamą kalbą).

3. Teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimas pradiniame procese

71. Dabar reikia išsiaiškinti, ar nepateiktas ginčijamo sprendimo vertimas į lenkų kalbą (ar kitą adresatui suprantamą kalbą) pradinėje administracinėje procedūroje *neišvengiamai* lemia Chartijos 47 straipsnyje įtvirtintos *teisės į teisingą bylos nagrinėjimą* pažeidimą, turintį įtakos vėlesniam šio sprendimo pripažinimui ir vykdymui [28].

72. Aš taip nemanau.

73. Man atrodo, kad tiek EŽTT, tiek Teisingumo Teismo jurisprudencija patvirtina požiūrį, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas šioje byloje, tai, ar fizinio asmens teisė į teisingą bylos nagrinėjimą buvo pažeista, lemia konkrečios bylos aplinkybės.

74. Remiantis ESS 6 straipsnio 3 dalimi ir Chartijos 52 straipsnio 3 dalimi darytina išvada, kad Chartijos 47 straipsnis turi būti aiškinamas ir taikomas laikantis EŽTK 6 straipsnio („teisė į teisingą bylos nagrinėjimą“) [29]. Visos šios bylos šalys sutaria, kad šioje byloje taikytina pastarosios nuostatos 3 dalis (susijusi su asmenimis, „kaltinamais nusikaltimo padarymu“).

75. Aš su tuo sutinku. Kaip neseniai pažymėjo Teisingumo Teismas [30], *kelių eismo taisyklių pažeidimai*, įskaitant nedidelius pažeidimus, remiantis EŽTT jurisprudencija paprastai laikomi „nusikaltimais“, kaip apibrėžiama EŽTK 6 straipsnyje, neatsižvelgiant į tai, kaip jie kvalifikuojami nacionalinėje teisėje [31]. Be to, Strasbūro teismas aiškiai nurodė, kad EŽTK 6 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos teisės turi būti užtikrinamos visuose proceso etapuose, įskaitant *ikiteisminį etapą* [32].

[27] Išsamiau ir su konkrečiomis nuorodomis į jurisprudenciją žr. mano išvadą byloje *An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara, Éire agus an tArd-Aighne* (C-64/20, EU:C:2021:14, 71–82 punktai).

[28] Šiuo atžvilgiu taip pat pažymėtina, kad Pamatinio sprendimo 2005/214 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, *inter alia*, kad „[š]iame pamatiniame sprendime gerbiamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, pripažintų Sutarties 6 straipsnyje ir išdėstytų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, visų pirma jos VI skyriuje“ (išnaša praleista). Be to, Pamatinio sprendimo 2005/214 3 straipsnyje nustatyta, kad „[š]is pamatinis sprendimas nekeičia įsipareigojimo gerbti Sutarties 6 straipsnyje įtvirtintas pagrindines teises ir pagrindinius teisės principus“.

[29] Be to, Su Pagrindinių teisių chartija susijusiuose išaiškinimuose (OL C 303, 2007, p. 17) konstatuota, kad Chartijos 48 straipsnio 2 dalis atitinka EŽTK 6 straipsnio 3 dalį ir jų prasmė bei taikymo sritis sutampa. Taip pat žr. 2018 m. birželio 5 d. Sprendimą *Kolev ir kt.* (C-612/15, EU:C:2018:392, 105 punktas).

[30] 2021 m. birželio 22 d. Sprendimas *Latvijas Republikas Saeima (Baudos taškai)* (C-439/19, EU:C:2021:504, 86–93 punktai).

[31] Žr., *inter alia*, 1984 m. vasario 21 d. EŽTT Sprendimą *Öztürk prieš Vokietiją* (CE:ECHR:1984:0221JUD000854479, 46–54 punktai) ir 2004 m. spalio 19 d. Sprendimą *Falk prieš Nyderlandus* (CE:ECHR:2004:1019DEC006627301, p. 7). Išskirta mano. Šiuo klausimu dar žr. naujesnį 2020 m. spalio 8 d. EŽTT sprendimą *Bajčić prieš Kroatiją* (CE:ECHR:2020:1008JUD006733413, 27 ir 28 punktai).

[32] Žr., pavyzdžiui, 2015 m. spalio 20 d. EŽTT sprendimą *Dvorski prieš Kroatiją* (CE:ECHR:2015:1020JUD002570311, 76 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

76. Viena iš „būtiniausių teisių“, kurios pagal EŽTK 6 straipsnio 3 dalį turi būti garantuojamos kiekvienam asmeniui, kaltinamam nusikaltimo padarymu, yra teisė „būti skubiai ir išsamiai jam suprantama kalba informuotam apie pateikiamo jam kaltinimo pobūdį ir pagrindą“ (a punktas). Informacija, kuri turi būti pateikta atitinkamam asmeniui jam suprantama kalba, apima, kaip išaiškino EŽTT, ne tik „kaltinimo pagrindą, t. y. veikas, kurių padarymu jis įtariamas ir kuriomis grindžiamas kaltinimas, bet ir šių veikų teisinį kvalifikavimą“ [33].

77. Ši informacija turėtų būti pakankamai išsami [34], kad atitinkamas asmuo galėtų veiksmingai ir praktiškai pasinaudoti teise į gynybą, visų pirma galimybe „pateikti teismui savo įvykių versiją“ [35]. Vis dėlto EŽTT nurodė, kad informacijos tinkamumas negali būti nustatomas abstrakčiai, nes jis „skiriasi, nelygu konkrečios kiekvienos bylos aplinkybės“ [36].

78. Konkrečiau kalbėdamas apie *kalbą*, kuria turi būti pateikta informacija, EŽTT padarė išvadą, kad tai nebūtinai turi būti atitinkamo asmens gimtoji kalba [37]. Visų pirma tai gali būti valstybės narės, kurioje nagrinėjama byla, kalba, su sąlyga, kad aptariamas asmuo „pakankamai moka“ šią kalbą [38]. Jei šios sąlygos nesilaikoma, remiantis EŽTK 6 straipsnio 3 dalies tekstu, informacija turėtų būti teikiama *bet kuria* kita asmeniui suprantama kalba [39]. Pakankamas kalbos, kuria yra bendraujama, mokėjimas turi būti vertinamas, *inter alia*, atsižvelgiant į teisės pažeidimo, kuriuo kaltinamasis kaltinamas, pobūdį ir atitinkamų institucijų jam skirtų pranešimų sudėtingumą [40]. Valstybių narių institucijos turi plačią diskreciją naudotis priemonėmis, kurios laikomos tinkamiausiomis tai patikrinti [41].

79. Kalbėdamas apie *būdą*, kuriuo kaltinamasis turi būti informuojamas apie jam pareikšto kaltinimo pobūdį ir pagrindą, EŽTT konstatavo, kad EŽTK 6 straipsnio 3 dalyje nenustatoma jokios konkrečios formos [42]. Atitinkama informacija nebūtinai turi būti „pateikta raštu arba išversta rašytine kalba“ [43]. Todėl „kalbinė pagalba žodžiu gali atitikti Konvencijos reikalavimus“ [44]. Kiek tai susiję su dokumentų *vertimu*, EŽTK 6 straipsnio 3 dalyje „nereikalaujama kiekvieno dokumentinio įrodymo ar oficialaus bylos dokumento vertimo“ [45].

80. Trumpai tariant, iš minėtos EŽTT jurisprudencijos matyti, kad: i) nustatant teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimą, reikia vertinti kiekvieną konkretų atvejį; ii) perduodama informacija turi būti pakankamai išsami, kad kaltinamasis galėtų praktiškai ir veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą; iii) ši informacija gali būti pateikiama bet kuria asmeniui suprantama kalba ir prireikus net žodžiu; ir iv) nebūtina pateikti visų dokumentų vertimo raštu.

33 Žr. 1999 m. kovo 25 d. EŽTT sprendimą *Pélissier and Sassi prieš Prancūziją* (CE:ECHR:1999:0325JUD002544494, 51 punktas).

34 Ten pat.

35 Žr. 2009 m. vasario 24 d. EŽTT sprendimą *Protopapa prieš Turkiją* (CE:ECHR:2009:0224JUD001608490, 80 punktas) ir 1989 m. gruodžio 19 d. EŽTT sprendimą *Kamasinski prieš Austriją* (CE:ECHR:2009:1219JUD000978382, 74 punktas).

36 Žr., *inter alia*, 2000 m. liepos 25 d. EŽTT sprendimą *Mattoccia prieš Italiją* (CE:ECHR:2000:0725JUD002396994, 60 punktas).

37 Šiuo klausimu žr. 2018 m. rugpjūčio 28 d. EŽTT sprendimą *Vizgirda prieš Slovėniją* (CE:ECHR:2018:0828JUD005986808, 90 punktas).

38 Šiuo klausimu žr. 1989 m. gruodžio 19 d. EŽTT sprendimą *Brozicek prieš Italiją* (CE:ECHR:1989:1219JUD001096484, 41 punktas).

39 Šiuo klausimu žr. 2006 m. spalio 18 d. EŽTT sprendimo *Hermi prieš Italiją*, (CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, 68 punktas).

40 Ten pat, 71 punktas.

41 Šiuo klausimu žr. 2018 m. rugpjūčio 28 d. EŽTT sprendimą *Vizgirda prieš Slovėniją* (CE:ECHR:2018:0828JUD005986808, 84 punktas).

42 Žr. 2004 m. vasario 17 d. EŽTT sprendimą *Tabaï prieš Prancūziją* (CE:ECHR:2004:0217DEC007380501, p. 4).

43 Žr. 2006 m. spalio 18 d. EŽTT sprendimą *Hermi prieš Italiją*, CE:ECHR:2006:1018JUD0018, 68 punktas).

44 Ten pat, 69 ir 70 punktai.

45 Ten pat, 70 punktas.

81. Šie principai, kuriais atmetamas bet koks automatizmas ir išreiškiamas tam tikras *lankstumas*, atrodo juo labiau taikytini tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas šioje byloje. Iš tiesų pats EŽTT visada pripažindavo, kad yra skirtingo svorio „baudžiamieji kaltinimai“ ir kad esant situacijoms, kurios nepatenka į baudžiamosios teisės branduolį, garantijos, suteikiamos pagal baudžiamąjį EŽTK 6 straipsnio 3 dalies aspektą, „nebūtinai turi būti taikomos visu savo griežtumu“ [46]. Mano nuomone, šis požiūris pirmiausia taikytinas nedidelių kelių eismo taisyklių pažeidimų atveju, kaip antai aptariamu pagrindinėje byloje [47].

82. Grįžtant prie ES jurisprudencijos, reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas dar neturėjo galimybės sukurti tokios plačios ir išsamios jurisprudencijos apie teisę į teisingą bylos nagrinėjimą, kokią išplėtojo EŽTT. Vis dėlto iki šiol priimtuose sprendimuose Teisingumo Teismas dažnai ir aiškiai minėjo EŽTT sprendimus dėl EŽTK 6 straipsnio 3 dalies, o jais pagrįstus principus „įtraukė“ į ES teisinę tvarką [48].

83. Kalbėdamas apie teisę į gynybą ir teisę į veiksmingą teisinę gynybą, kurios tokioje byloje, kaip nagrinėjama byla, neišvengiamai susijusios su teise į teisingą bylos nagrinėjimą, Teisingumo Teismas nuosekliai tvirtina, kad „teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimą reikia vertinti atsižvelgiant į *konkrečias kiekvieno nagrinėjamo atvejo aplinkybes*, visų pirma į nagrinėjamo akto pobūdį, jo priėmimo aplinkybes ir atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas“ [49].

84. Pažymėtina, kad panašaus požiūrio buvo laikomasi Teisingumo Teismo jurisprudencijoje dėl kaltinamojo teisės gauti tinkamą informaciją pagal Pamatinį sprendimą 2005/214. Byloje *CJIB* Teisingumo Teismas konstatavo, kad valstybių narių institucijos turi galimybę spręsti, *kaip* teikti informaciją. Svarbiausia, kad „sprendimas įteikiamas tinkamai ir užtikrinama teisė į gynybą“ [50], o tai konkrečiu atveju turi patikrinti nacionalinis teismas [51].

85. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, esu priverstas daryti išvadą, kad spręsdamas dėl galimo teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimo tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti visas reikšmingas bylos aplinkybes ir nustatyti, ar atitinkamas fizinis asmuo galėjo jam suprantama kalba gauti pakankamai informacijos apie teisės pažeidimą, kuriuo kaltinamas, kad galėtų tinkamai pasinaudoti teise į gynybą.

[46] Žr. pirmiausia 2006 m. lapkričio 23 d. EŽTT sprendimą *Jussila prieš Suomiją*, CE:ECHR:2006:1123JUD007305301, 43 punktas).

[47] Lankstumo reikalavimai ir reikalavimas, kad kiekvienos bylos aplinkybių vertinimas kiekvienu konkrečiu atveju būtų atliekamas bylos *esmės* vertinimo etape, neišvengiamai atsirado dėl pernelyg didelio „nusikaltimo“ sąvokos nuvertinimo EŽTT jurisprudencijoje, siekiant užtikrinti bylos *priimtinumą* pagal EŽTK 6 straipsnį, o šis procesas prasidėjo nuo gerai žinomos *Engel* bylos (1976 m. birželio 8 d. EŽTT sprendimas *Engel ir kt. prieš Nyderlandus* (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, 80–82 punktai)). Jei net nedideli teisės pažeidimai, už kuriuos skiriamos gana nedidelės baudos, kaip antai šioje byloje nagrinėjamas kelių eismo taisyklių pažeidimas, kvalifikuojami kaip „baudžiamieji“, visiškai natūralu, kad, vertinant tariamą kaltinamojo pagrindinių teisių pažeidimą, atsiranda būtinybė diferencijuoti įvairių tipų ir sunkumo teisės pažeidimus, o vėliau, siekiant atkurti tam tikrą pagrįstą sistemos pusiausvyrą, šį diferencijavimą tenka nustatyti iš naujo. Akivaizdu, kad valstybės narės gali teisėtai nuspręsti fiziniams asmenims, kaltinamiems tokiais nusikaltimais, kaip nužudymas ar terorizmas, suteikti daugiau garantijų (kurios gali būti brangios ir administracijai užkrauti didelę administracinę naštą) negu fiziniams asmenims, nubaustiems už automobilio stovėjimą ar važiuojantiems su netinkamo gylio padangų protektoriaus raštu.

[48] Žr., *inter alia*, 2019 m. birželio 13 d. Sprendimą *Moro* (C-646/17, EU:C:2019:489, 55 punktas) ir 2015 m. spalio 15 d. Sprendimą *Covaci* (C-216/14, EU:C:2015:686, 39 punktas).

[49] Žr., be kita ko, 2017 m. liepos 26 d. Sprendimą *Sacko* (C-348/16, EU:C:2017:591, 41 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Išskirta mano.

[50] 2019 m. gruodžio 5 d. Sprendimas *Centraal Justitieel Incassobureau (Finansinių baudų pripažinimas ir vykdymas)* (C-671/18, EU:C:2019:1054, 35 punktas).

[51] Ten pat, 42 ir 50 punktai.

86. Mano siūlomą atitinkamų Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatų aiškinimą patvirtina ir jo 20 straipsnio 3 dalies formuluotė, pagal kurią leidžiama atsisakyti vykdyti sprendimą, „kai dėl *4 straipsnyje nurodyto liudijimo* kyla klausimas, kad galėjo būti pažeistos <…> pagrindinės teisės ar pagrindiniai teisės principai <…>“ [52]. Ši nuostata rodo, kad atsisakymas negali būti grindžiamas abstrakčiais ar bendrais motyvais, bet reikalaujama, kad sprendimą vykdantysis teismas įvertintų konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes, pateiktas bylos medžiagoje [53].

87. Šis aiškinimas, atrodo, taip pat labiau atitinka Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl tarpusavio pripažinimo ir tarpusavio pasitikėjimo principų. Teisingumo Teismas nuosekliai tvirtina, kad šiais principais reikalaujama, jog, „kiek tai susiję su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kiekviena valstybė manytų, kad, išskyrus atvejus, kai yra išimtinių aplinkybių, visos kitos valstybės narės paiso Sąjungos teisės ir ypač šioje teisėje įtvirtintų pagrindinių teisių“ [54]. Taigi, įgyvendinamos ES teisę valstybės narės „gali turėti pareigą daryti prielaidą, kad kitos valstybės narės paiso pagrindinių teisių“ [55].

88. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, darau išvadą, kad aplinkybė, jog sprendimas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nebuvo pateiktas adresatui kartu su vertimu į jam suprantamą kalbą, *neišvengiamai* nereiškia, kad pradinėje administracinėje procedūroje buvo pažeistas bendras ES teisės principas ar teisė į teisingą bylos nagrinėjimą.

89. Taigi atsakymas į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo užduotą klausimą turėtų būti toks, kad Pamatinio sprendimo 2005/214 20 straipsnio 3 dalis negali būti aiškinama kaip leidžianti nacionaliniam teismui atsisakyti pripažinti ir vykdyti ginčijamą sprendimą vien todėl, kad ginčijamas sprendimas nebuvo išverstas į lenkų kalbą.

90. Vis dėlto šio pamatinio sprendimo 20 straipsnio 3 dalyje nacionaliniam teismui leidžiama prieštarauti sprendimo pripažinimui ir vykdymui, jeigu jis, remdamasis konkrečiu atveju atliktu visų reikšmingų aplinkybių vertinimu, padaro išvadą, kad prašančiosios valstybės narės institucijos nesuteikė kaltinamajam pakankamai informacijos apie nusikalstamos veikos pobūdį ir pagrindą jam suprantama kalba.

91. Akivaizdu, kad šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turės atlikti tokį vertinimą [56]. Vis dėlto norėdamas padėti šiam teismui pabandysiu pateikti tam tikras gaires, susijusias su šia konkrečia byla, atsižvelgdamas į Teisingumo Teismui pateiktą informaciją.

4. Dėl šios bylos

92. Remiantis bylos medžiagoje pateikta informacija, mano nuomone, nėra akivaizdu, kad faktiškai buvo pažeista vairuotojo teisė į teisingą bylos nagrinėjimą. Vis dėlto šios galimybės negalima visiškai atmesti. Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo atitinkama išvada turės būti pagrįsta tam tikru atsargumu ir išsamiu nagrinėjamos situacijos įvertinimu.

[52] Išskirta mano. Kaip nurodyta Pamatinio sprendimo 2005/214 4 straipsnio 2 dalyje, standartinis liudijimo blankas pateikiamas priede.

[53] Dėl liudijimo reikšmingumo žr. šios išvados 45 punktą.

[54] Žr. 2018 m. liepos 25 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality* (*Teismų sistemos trūkumai*) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[55] Ten pat, 37 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija.

[56] Pagal analogiją žr. 2016 m. balandžio 28 d. Nutartį *Alta Realitat* (C-384/14, EU:C:2016:316, 57 ir 58 punktai).

93. Savo pastabose Nyderlandų vyriausybė paaiškino, kad vietos policija, laikydamasi nustatytų procedūrų, pasinaudodama telefonu suteiktomis vertėjo žodžiu paslaugomis lenkų kalba informavo vairuotoją apie: i) įtariamą padarytą kelių eismo taisyklių pažeidimą; ii) skirtos baudos dydį; iii) jo teisę tylėti; iv) galimybę užginčyti jam skirtą baudą; ir v) teisę į teisinę pagalbą ir vertimą raštu bei žodžiu.

94. Vis dėlto, kaip minėta šios išvados 24 punkte, šioje byloje vykdomą sprendimą priėmė ne policija, jis buvo priimtas ne iš karto ir ne vietoje, dalyvaujant vairuotojui (kuriam būtų padėjęs vertėjas žodžiu). Tuo metu apie sprendimą buvo tik paskelbta, o jį vėliau priėmė CJIB. Vėliau vairuotojui paštu buvo išsiųstas nyderlandų kalba surašytas sprendimas, kuriame buvo pateikti papildomi paaiškinimai prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis, taip pat nuoroda šiomis kalbomis į CJIB interneto svetainę, kurioje pateikiama informacija lenkų kalba.

95. Taigi, ar vairuotojas galėjo teisėtai nepaisyti sprendimo ir su juo susijusios informacijos, pateiktos Nyderlandų institucijų laiške, ir pagrįstai teigti, kad nežinojo apie vykdomą sprendimą?

96. Šiuo atžvilgiu sutinku su Lenkijos vyriausybe, kad negalima tikėtis, jog fizinis asmuo, atsidūręs tokioje padėtyje, kaip šis vairuotojas, aktyviai ieškos informacijos, kurios jam suprantama kalba nepateikė institucijos [57].

97. Vis dėlto nemanau, kad šioje byloje vertinimas gali baigtis šiame etape. Visų pirma atitinkami asmenys privalo imtis visų priemonių, kad apgintų savo interesus [58]. Be to, kaip ne kartą pažymėjo EŽTT, iš principo „nei Konvencijos 6 straipsnio tekstas, nei esmė nekliudo asmeniui savo valia tiesiogiai arba netiesiogiai atsisakyti teisės į teisingą bylos nagrinėjimą garantijų“ [59].

98. Vadinasi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi atidžiai įvertinti šios bylos situaciją, nes ne visos situacijos yra panašios. Aš pirmiausia matau du skirtingus situacijų tipus.

99. Viena vertus, yra procedūrų, kurios vykdomos visiškai *in absentia*. Tokiais atvejais fizinis asmuo iš tiesų gali visiškai netikėtai gauti laišką iš kitos valstybės narės jam nesuprantama kalba dėl įtariamo tos valstybės narės įstatymų pažeidimo, apie kurį jam iš anksto nebuvo pranešta.

100. Kita vertus, pasitaiko situacijų, kai fizinis asmuo gauna laišką iš kitos valstybės narės jau po to, kai dalyvavo tam tikrame procese toje valstybėje narėje. Nors toks laiškas parašytas jam nesuprantama kalba, paaiškėja, kad jis susijęs su įtariamu pažeidimu, apie kurį vairuotojas jau buvo informuotas, ir jame iš esmės pakartojama informacija, kuri buvo jam iš karto pateikta vietoje.

101. Man atrodo kur kas labiau tikėtina, kad teisė į teisingą bylos nagrinėjimą bus pažeista pirmuoju, o ne antruoju atveju. Žinoma, negalima atmesti galimybės, kad net antruoju atveju gali būti pažeistos adresato teisės. Taip galėtų atsitikti, pavyzdžiui, tuomet, kai galutinis sprendimas, apie kurį pranešta, kuriuo nors reikšmingu aspektu skirsis nuo anksčiau pateiktos informacijos, todėl kaltinamasis negalės tinkamai pasinaudoti teise į gynybą. Vis dėlto, kai nėra jokio

[57] Šiuo klausimu žr. 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimą *Staatsanwaltschaft Offenburg* (C-615/18, EU:C:2020:376, 57 ir 64 punktai) ir mano išvadą šioje byloje (EU:C:2020:9, 61 ir 62 punktai).

[58] Žr., pavyzdžiui, 2001 m. spalio 4 d. EŽTT sprendimą *Teuschler prieš Vokietiją* (CE:ECHR:2001:1004DEC004763699). Tai gerai žinomo ir visuotinai pripažinto principo, dažnai nurodomo lotyniška sentencija *vigilantibus (non dormientibus) iura (succurrunt)*, išraiška.

[59] Žr. 2009 m. vasario 24 d. EŽTT sprendimą *Protopapa prieš Turkiją* (CE:ECHR:2009:0224JUD001608490, 82–86 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

reikšmingo skirtumo tarp galutinio sprendimo ir adresatui jau žodžiu praneštos pagrindinės informacijos, man būtų sunkiau pritarti adresato argumentui, kad jis negalėjo suprasti ar išsiaiškinti, apie ką kalbama užsienio institucijų atsiųstame laiške.

102. Vis dėlto, kaip jau paaiškinta, galutinę išvadą turi padaryti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Iš esmės prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turėtų išsiaiškinti, ar, nepaisant to, kad CJIB sprendimas buvo surašytas kalba, kurios adresatas nesuprato, prieš tai policija suteikė vairuotojui pakankamai informacijos, pirmiausia apie teisės pažeidimą, kurio padarymu jis buvo kaltinamas, ir apie atsirandančias pasekmes bei teisines galimybes užginčyti policijos išvadas. Vertinant teisę į teisingą bylos nagrinėjimą, reikia atsižvelgti į visą procesą prašančiojoje valstybėje narėje ir visą informaciją, kuri buvo suteikta vairuotojui per visą šį procesą.

103. Jeigu šiam teismui kiltų abejonių dėl taikytinų Nyderlandų įstatymų ir atitinkamų aplinkybių, jis gali kreiptis pagalbos į sprendimą priėmusios valstybės institucijas. Kaip matyti iš Pamatinio sprendimo 2005/214 7 straipsnio 3 dalies ir 20 straipsnio 3 dalies, „prieš nuspręsdama visiškai ar iš dalies nepripažinti ir nevykdyti sprendimo vykdančiosios valstybės kompetentinga institucija bet kuriuo tinkamu būdu konsultuojasi su sprendimą priėmusios valstybės kompetentinga institucija ir atitinkamais atvejais prašo jos nedelsiant pateikti visą būtiną informaciją“.

104. Kaip matyti iš šio pamatinio sprendimo 7 straipsnio 3 dalies teksto, konsultacija yra *privaloma* ir turėtų būti vykdoma *iki* priimant sprendimą visiškai ar iš dalies nepripažinti ir nevykdyti sprendimo dėl baudos. Galiausiai juk šia nuostata išreiškiamas abipusio pripažinimo principas ir lojalaus bendradarbiavimo principas, kuriais grindžiamas Pamatinis sprendimas 2005/214.

105. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui atsakyti, kad Pamatinio sprendimo 2005/214 nuostatos draudžia nacionaliniam teismui prieštarauti sprendimą priėmusios valstybės administracinės institucijos priimto galutinio sprendimo, kuriuo reikalaujama, kad asmuo sumokėtų finansinę baudą, pripažinimui ir vykdymui vien todėl, kad šiam asmeniui nebuvo pateiktas šio sprendimo vertimas į jam suprantamą kalbą.

106. Pagal Pamatinio sprendimo 2005/214 20 straipsnio 3 dalį nacionalinis teismas gali prieštarauti sprendimo pripažinimui ir vykdymui, jeigu remdamasis konkrečiu atveju atliktu visų svarbių aplinkybių vertinimu padaro išvadą, kad prašančiosios valstybės narės institucijos nesuteikė kaltinamajam pakankamai informacijos apie teisės pažeidimo pobūdį ir pagrindą jam suprantama kalba.

V. Išvada

107. Siūlau Teisingumo Teismui į *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

– 2005 m. vasario 24 d. Pamatinio sprendimo 2005/214 dėl abipusio pripažinimo principo taikymo finansinėms baudoms nuostatos draudžia nacionaliniam teismui prieštarauti sprendimą priėmusios valstybės administracinės institucijos priimto galutinio sprendimo, kuriuo reikalaujama, kad asmuo sumokėtų finansinę baudą, pripažinimui ir vykdymui vien todėl, kad šiam asmeniui nebuvo pateiktas šio sprendimo vertimas į jam suprantamą kalbą.

– Pagal Pamatinio sprendimo 2005/214 20 straipsnio 3 dalį nacionalinis teismas gali prieštarauti sprendimo pripažinimui ir vykdymui, jei remdamasis konkrečiu atveju atliktu visų reikšmingų aplinkybių vertinimu padaro išvadą, kad prašančiosios valstybės narės institucijos nesuteikė kaltinamajam pakankamai informacijos apie teisės pažeidimo pobūdį ir pagrindą jam suprantama kalba.